

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת לך לך
תשפ"א

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת לך לך תשפ"א – לבטוח בה' יתברך ולא בטבע

ערב טוב! חיים טובים, מה שלומכם?

זאת פרשה שמחה מאוד, שצריכה לשמח אותנו מאוד מאוד!

למה אני מתכוון? "לך לך" – אברהם אבינו זכה! זכה לצאת מאור כשדים, זכה לצאת מחרן, זכה לעלות לארץ ישראל ולקבל את הארץ, את הארץ הקדושה!

כמה האדם צריך לשמוח! למשל אנחנו, היינו עולים חדשים, נולדנו בחו"ל, עלינו לארץ, איזו שמחה! זכינו לעלות לארץ. לזה משה רבינו לא זכה! רבינו הבעל שם טוב הקדוש לא זכה! אנחנו ה'אפסים' זכינו לעלות לארץ ישראל, שמחה עד לב השמיים! ועוד לשבת בארץ ישראל – לא רק עלינו, התיישבנו בארץ ישראל ואנחנו זכינו וזוכים לחיות בירושלים עיר הקודש! פלאי פלאות! פלאי פלאות!

אדם צריך לשמוח עד לב השמיים! שלא נדבר על שכר. אנחנו לא עושים מצוות בשביל השכר, אבל איזה שכר מגיע ליהודי שעלה מחוץ לארץ לארץ! זה "לך לך"! הוא היה צריך לעזוב את הכל – את שפת האם שלו, את המשפחה שלו, את החברים שלו – אני עליתי בגיל חמש עשרה, את בית הספר, הכל, לעזוב הכל ולעלות לארץ, כי זו הארץ שלנו.

אני זוכר פעם ראשונה, כשהייתי ילד קטן ושמעתי שיש ארץ ישראל, אני בכיתי! בכיתי מהתרגשות שיש ארץ הקודש. והייתי תינוק שנישבה אז. אז אנחנו זכינו גם לעלות לארץ, גם להתיישב בארץ, גם לשבת בירושלים וברוך ה' גם להתקרב לתורה ולמצוות – חזרה בתשובה.

בעל תשובה הוא גם כן בחינת "לך לך" – הוא צריך לעזוב את כל ההרגלים שלו, את כל האמונות שהוא האמין, את הכלהכלהכל הוא עוזב, בשביל להתקרב לאבא שבשמיים. פלא פלאים! פלא פלאים! צריך לשמוח עד לב השמיים שכן אדם עושה תשובה – זכה לעשות תשובה! דורי דורות אולי במשפחה של הבן אדם לא זכו לעשות תשובה, והוא זכה לעשות תשובה לפני ה' יתברך, להידבק ולהידבק באבא שבשמיים. פלאי פלאות!

יגידו לי: טוב, מה יעשה בן אדם שהוא גם דתי מלידה או חרדי וגם נולד בארץ ישראל? אז אני אומר: גם הוא צריך לשמוח! איזו שמחה, הוא דתי מלידה, איזה פלא פלאים! הוא ממשיך להיות דתי, הוא ממשיך להיות חרדי – פלא פלאים! הוא היה יכול חלילה להתקלקל, לעזוב את הדרך. הוא לא עזב את הדרך – שמחה עד לב השמיים! והוא גר בארץ – פלא פלאות! הוא היה יכול חלילה לרדת מהארץ, והוא לא, הוא יושב בארץ! גם לשמוח.

כמה קשה, כמה קשה לבן אדם הבחינה הזו של "לך לך". ובעצם אנחנו יודעים שיהודי כל רגע ורגע הוא פניסיון של "לך לך", כי כתוב "צדיקים ילכו מחיל אל חיל". אין מנוחה לצדיקים – לא בעולם הזה ולא לעולם הבא. גם בעולם הבא "ילכו מחיל אל חיל".

רב סעדיה גאון הקדוש זי"ע היה עושה אמבטיות של קרח. ראו את זה תלמידים שלו והתפעלו. שאלו אותו: 'רבינו מה קרה?' כביכול אולי הוא חטא במשהו. הוא אמר: 'לא חטאתי חס וחלילה, רק היום יש לי התקרבות לה' יתברך והשגה יותר ממה שהיו לי אתמול. על זה אני עושה תשובה'. כן, היום בטח אנחנו לא נוהגים לעשות אמבטיות של קרח, אבל תראו מה זה – זה "צדיקים ילכו מחיל אל חיל". הדרגה שהיית אתמול – היום צריך לעלות עוד מדרגה, ולעלות עוד מדרגה, ולעלות עוד מדרגה, כל יום לעלות ולהתקרב לאבא שבשמיים, לסור מהרע ולעשות טוב.

אז הרבה מתפלאים, בצדק, ממידת החסד של אברהם אבינו שהיה מרכבה, מרכבה לחסד. זה לא דבר פשוט, "אל הבקר רץ אברהם", כל הכנסת האורחים, כל "הנפש אשר עשו בחרן", כל הפרסום שעשה לאבא שבשמיים. הרי לקחו את לוט בשבי כדי שיבוא אברהם, כדי שיתפסו את אברהם, כדי שחלילה יחסלו את אברהם במלחמה עם המלכים – כדי שלא ייזכר שם ה' עוד בעולם! כן, זה תכנון של היצר הרע, ככה בשלבים. לא זכו ברוך ה'.

אבל חוץ ממידת החסד של אברהם אבינו שהוא היה בחינת 'מרכבה', הוא זכה לביטחון בה'. תקשיבו טוב, ה"לך לך" הזה, שאנחנו כל רגע צריכים ללכת מהדרגה שאנחנו נמצאים בה לדרגה היותר גבוהה – זה עניין של ביטחון בה'. שמה הוא היה במדינה שלו, הוא היה 'בחבריה' שלו, עם אבא שלו, עם הכל, הכירו אותם – אבא שלו היה איש חשוב. הוא היה צריך לעזוב את הכל ולבוא למקום חדש שאף אחד לא מכיר אותו ו'אף אחד לא חייב לו שום דבר' כמו שאומרים, אז לזה צריך ביטחון.

היה לו ביטחון בה', היה לו ביטחון גדול בה' לאברהם אבינו. ובכל ההיסטוריה שלו, כל החיים שלו, רואים את זה כל פעם. לצאת לבד עם אליעזר העבד שלו נגד המלכים זה רק ביטחון – ביטחון מעל הטבע, ביטחון שאבא שבשמיים יציל אותו ויעזור לו ויברך אותו ויעשיר אותו, כל מה שהוא היה צריך.

כתוב בזוהר הקדוש ש"לך לך" זה שאברהם היה בעניין של האסטרולוגיה והיה רואה כל מיני דברים ומחשב – בזמן שהיה שם עם הגויים. ה' יתברך אמר לו: "לך לך" מזה, לא צריך את זה בכלל! שום אסטרולוגיה, כלום. יש את אבא שבשמיים, הוא מדבר איתך, הוא מתגלה אליך – מה אתה צריך יותר מזה?

עם ישראל – "אין מזל לישראל", עם ישראל מעל המזלות. אז ככה 'אברם' לא מוליד. הוסיף לו ה"א" – אז הוא מוליד. גם 'שרי' היא לא מולידה, אבל 'שרה' עם ה"א" היא מולידה. ה"ה"א" הזו זה אמונה בה'. אמונה בה', ביטחון בה' – זה דבר עצום.

עכשיו גם אנחנו הקטנים בדור שלנו – בן אדם צריך שיהיה לו ביטחון, ביטחון בה'. אתמול שאל אותי מישהו אם אני דואג 'מבחינה קיומית', אמרתי לו: למה אתה מתכוון 'מבחינה קיומית'? הוא אומר: מבחינת הפרנסה. אמרתי לו: ישתבח שמו לעד, לא דואג מבחינת הפרנסה! תמיד ה' פירנס ויפרנס, הוא המפרנס.

אמרתי לו, יש עכביש שעושה את הקורים שלו סביב מנורה – למה הוא עושה את זה, מי נותן לו את השכל לעשות את קורי העכביש ליד נורה של חשמל? הרי למה הוא עושה את זה ליד נורה? שיבואו יתושים, ואז הם ייתפסו בקורי העכביש. העכביש, ה' נותן לו שכל איפה לעשות את ההשתדלות שלו, אז לא יתן לנו? לעמו ישראל לא יתן שכל איך לעשות את ההשתדלות? יש 'טבע', יש 'מעל הטבע' – אנחנו בוטחים באבא שבשמיים באמונה

שלימה, שיתן לנו תמיד אמונה שלימה ותמיד ביטחון שלם בו שיושיע אותנו. אם בן אדם נחלש, הוא צריך לצעוק על זה, שלא יחלש בביטחון, להיות שמח.

אז העניין של "לך לך" זה תמיד עניין של ביטחון, זה עניין של ביטחון בה', לעלות בביטחון. זה כמו שאדם כשהוא עולה מדרגה, הוא מרים רגל אחת – רגע, הוא כבר לא יציב כמו קודם. קודם שתי הרגליים היו על המדרגה, עכשיו הוא מעלה רגל אחת באוויר ורגל אחת רק מחזיקה. זה זמן של סכנה, זה זמן שבן אדם יכול ליפול, חס וחלילה – לא, הנה הוא כבר שם את הרגל ועכשיו מעלה את הרגל השניה – זה העניין של "לך לך", עניין של הליכה. שבכל שלב ושלב צריך לעלות עוד בעבודתו יתברך ובביטחון באבא שבשמיים. "והבוטח בה', חסד יסובבנו".

גם עכשיו אנחנו בזמן הזה הקשה, עם כל המגיפה הזו, אז עושים השתדלויות בטבע – וצריך לעשות השתדלויות נכונות, נכונות ומדויקות בטבע, כדי שלא יהיו קיטרוגים מהסטרא אחרא. אבל הביטחון? הביטחון רק באבא שבשמיים. כל השאר זה שליחים: התרופות זה שליחים, ההוראות זה שליחים, ההשתדלויות זה שליחים. אבל היחיד שקובע מה יהיה – זה אבא שבשמיים.

אנחנו צריכים להתחזק בדבקות בו, בדבקות עצומה עם כל הלב וכל הנשמה – עבודה אמיתית! אברהם אבינו היה אמיתי, הוא נזרק לכבשן האש על קידוש ה'. אם הוא לא היה אמיתי – היה נשרף. כמו הרן שנשרף.

הוא היה אמיתי! האמונה הפנימית שלו, פנימיות דפנימיות דפנימיות הלב – ככה בתורת רבינו הבעש"ט הקדוש והאהוב: זה שמה בפנים-בפנים! שם בפנים – צריך שתהיה קדושה, שם צריך שתהיה אמונה, שם צריך שתהיה מלחמה, שם צריך שתהיה דבקות אמיתית, שם צריך שתהיה יראת שמיים אמיתית, אהבת ה' אמיתית, אהבת ישראל אמיתית – שהכל יהיה אמיתי!

בן אדם צריך שכל הקומה שלו תהיה אמיתית, וגם הביטחון באבא שבשמיים – לא בגלל שמגיע לנו משהו. לא מגיע לנו כלום. כיעני בפתחי המבקש צדקה, אבל... הוא האבא שלנו! אבא, טאטעניו, טאטעניו! 'טאטעניו' – ככה הזיידא היה אומר, 'טאטעניו, טאטעניו! טאטעניו!'

אבא שלנו, אבא יקר שלנו – הוא יציל אותנו, הוא יפרנס אותנו, הוא ירפא אותנו, הוא ינהיג אותנו ויגאל אותנו בקרוב, בעזרת ה'!

"הלוך ונסוע הנגבה" – זה בחינת להתחזק כל רגע ורגע, ללכת "מחיל אל חיל", להתחזק עוד ועוד באהבת ה' עם כל החוס של הלב! והביטחון בו יתברך! זה "לך לך" – אל תעמוד אף פעם באותה מדרגה

יהי רצון שכולנו נזכה ותבוא הגאולה במהרה ברחמים ובשמחה!
לחיים! לחיים! לחיים! לחיים!
וכל טוב סלה.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.